

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.041/2025/5.

Felperes: Felperes1

(cím2)

Felperes jogi képviselője: Szegedi Ügyvédi Iroda

(cím9,

ügyintéző: dr. Szegedi András ügyvéd)

Alperes: Alperes1

(cím1)

Alperes jogi képviselője: Havasi Ügyvédi Iroda

(cím11.,

ügyintéző: dr. Havasi Bence ügyvéd)

A per tárgya: Munkaviszony jogellenes megszüntetésének
jogkövetkezménye

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék, 60.M.70.049/2024/25.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 26.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 250.000 (kettőszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 469.967 (négy százhatvankilencezer-kilenc százhatvanhét) forint fellebbezési illetéket az alperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak, az alábbiak szerint. A peres felek 2006. március 1. napjától határozott időre létesítettek munkaviszonyt. A legutóbbi, 2024. január 25. napjától hatályos munkaszerződés módosítás szerint a felperes üzemfejlesztési és üzemeltetési vezetőként 2024. szeptember 30. napjáig szóló határozott idejű munkaviszonyban állt az alperes alkalmazásban.

[2] Az alperes a munkavállalókat oly módon részesítette prémium kifizetésben, hogy a munkáltató a társaság egészére és a munkavállalókra is meghatározott célok teljesítését értékelte és ennek alapján fizetett prémiumot (bónuszt).

[3] A felperes 2023. évre a prémium kifizetéséhez szükséges célok elérése vonatkozásában pozitív értékelést kapott és 3.339.214 forint összegű bónusz kifizetésére vált jogosulttá.

[4] Az alperesnél 2023 év végén a tűzjelző rendszer működéséhez szükséges, úgynevezett sprinkler-rendszer gázolaj motorjának kapcsán a túlfogyasztás gyanúja merült fel, ezért az alperes ügyvezetője a rendszer felülvizsgálatát rendelte el és erre figyelemmel a felperes részére járó bónusz kifizetését előbb felfüggesztette, végül bónuszt nem fizetett.

[5] Az alperes a 2024. március 21. napján kelt felmondással a felperes munkaviszonyát megszüntette. A felmondás indokolása szerint a munkáltató által folytatott vizsgálat során megállapítást nyert, hogy a felperes irányítása alatt álló munkavállaló a sprinkler felügyeletére, ellenőrzésére vonatkozó lényeges kötelezettségét ismétlődően, jelentős mértékben megsértette, amikor az időszakosan kötelező teszteket nem végezte el az előírt mértékben. A munkaköri leírás egyértelmű előírása ellenére a beosztott munkavállaló a hetente előírt 20 perces tesztet nem végezte el. A sprinkler-rendszer kiemelten fontos az élet és vagyonvédelem szempontjából, így annak üzembiztos működése a munkáltató tevékenységének biztosítása szempontjából alapvető jelentőségű, a kötelezően előírt tesztüzem hiánya akár a biztosítói felelősség alóli mentesülést is eredményezheti egy káresemény bekövetkezése esetén. A rendelkezésre álló és a felperes számára bemutatott

adatok alapján a munkáltató megállapította, hogy a felperes beosztása alatt dolgozott munkavállaló munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségeit szegte meg folyamatosan, így megállapítható, hogy a felperes nem irányította és nem ellenőrizte a felelősségi körébe tartozó munkavállaló munkáját a munkakörétől elvárható módon, ezzel súlyos mulasztást követett el.

[6] A felmondás indokolása rögzítette továbbá, hogy a munkáltató által végzett vizsgálat a sprinkler üzemanyag fogyasztás és felhasználás kapcsán súlyos hiányt, a valós üzemidőhöz képest súlyosan indokolatlan mértékű beszerzést tárt fel.

[7] A felperes keresetében az alperes által közölt felmondás jogellenességének jogkövetkezményeként 2.535.370 forint elmaradt jövedelem, továbbá 3.339.214 forint elmaradt munkabér (bónusz), valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felperes arra hivatkozott, hogy a határozott idejű munkaviszonyt csak a 2012 évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 66. § (8) bekezdésében meghatározott okokra alapítottnak lehet megszüntetni, alperes nem ilyen okra alapította felmondását, ami erre tekintettel eleve jogellenes. Emellett hivatkozott felperes arra is, hogy a felmondásban megjelölt indokok nem valósak és nem okszerűek.

[8] A prémium-kifizetés iránti követelés tekintetében a felperes arra hivatkozott, hogy a bónusz kifizetéséhez kötött célok kellő módon teljesültek, ezért részére az alperes a 2023. évre köteles bónusz fizetésére.

[9] Alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását és felperes perköltségben marasztalását kérte. Alperes előadta, hogy a felperes munkaviszonyának megszüntetésére azért került sor, mert a felperes a sprinkler-rendszer tesztjeit nem végezte, illetve nem végeztette el. Az ellenőrzést 2022. áprilisa és 2023. decembere között mind a felperes, mind a neki közvetlenül alárendelt munkavállalók elmulasztották. Belső vizsgálat feltárta, a felperes utasítást adott a biztonsági szolgálatnak arra, hogy mely beszállítókat nem kell a beléptetés során ellenőrzés alá vonni. Alperes jogi álláspontja szerint a felmondás nem sérti az Mt. 66. § (8) bekezdését, mivel a felmondás indoka tartalmilag a felperes szakmai alkalmatlansága.

[10] A bónusz igény tekintetében az alperes arra hivatkozott, hogy a felek közötti munkaszerződés hatályos szövege nem tartalmazta a felperes által követelt bónuszt, a korábbi már nem hatályos munkaszerződés verzióra pedig a felperes jogot nem alapíthat. Emellett hivatkozott arra, hogy a korábbi munkaszerződés-verzió alapján sem lenne jogosult a felperes a bónuszra, mert maga a munkaszerződés rögzíti, a bónusz tényleges mértéke az éves értékelő beszélgetés keretén belül került meghatározásra, erre azonban nem került sor.

[11] Az elsőfokú bíróság kötelezte alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek a 2024. március 21. napján kelt jogellenes felmondás következményeként 2.535.370, forint elmaradt jövedelmet, valamint 3.339.214 forint elmaradt munkabért (bónuszt) és 500.000 forint perköltséget, továbbá az állam javára 352.475 forint eljárási illetéket.

[12] Az elsőfokú bíróság az Mt. 64. § (1) bekezdés b) pontjára, 66. § (1) és (8) bekezdésére utalással megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes határozott időre létesített munkaviszonyát. Ítélete indokolásában kiemelte, a munkaviszony kizárólag a törvényben meghatározott jogcímen, az adott megszüntetési jogcímhez előírt módon és formában szüntethető meg. Amennyiben a munkaviszony megszüntetésére nem ilyen módon kerül sor, a munkaviszony megszüntetése jogellenes. Ez a perbeli esetben azt jelentette, hogy a felperes határozott időre szóló munkaviszonya kizárólag az Mt. 66. § (8) bekezdés a-c) pontjaiban meghatározott indokkal lett volna megszüntethető jogszerűen.

[13] Az ítélet indokolása szerint az alperes a felmondásban kifejezetten nem hivatkozott az Mt. 66. § (8) bekezdésére, az ott szabályozott pontok egyikét sem jelölte meg a felmondás indokaként. Az írásban közölt felmondásban részletezettek kizárólag a felperes kötelezettségszegő magatartására vonatkoznak. E tekintetben az alperes csak a perben hivatkozott arra, hogy a felmondás indoka valójában a felperes szakmai alkalmatlansága volt. A határozott idejű munkaviszonynak a munkavállaló képességére alapított okból, vagyis szakmai alkalmatlansága miatti megszüntetéséhez szükséges, hogy az írásban közölt felmondásban a munkáltató kifejezetten megjelölje, hogy a munkavállaló mely, a munkaviszony, munkakör ellátásához feltétlenül szükséges képességgel nem rendelkezik és mely okból alkalmatlan munkakörének ellátására. Ilyen hivatkozást a felmondás nem tartalmaz, annak megállapítására pedig a felmondásban megjelölt és hivatkozott kötelezettségszegések az elsőfokú bíróság álláspontja szerint önmagában nem alkalmasak. Az elsőfokú bíróság utalt arra, a felmondás indokolása a munkaügyi perben már nem bővíthető ki, az ilyen hivatkozásokat a bíróság a perben érdemben nem vizsgálhatja.

[14] Az elsőfokú bíróság rögzítette azt is, hogy a rendelkezésre álló adatok és bizonyítékok alapján a felperes sprinkler-rendszerrel összefüggő kötelezettségszegése kétséget kizárólag nem volt megállapítható, az sem nyert bizonyítást, hogy a sprinkler-rendszer működésére, annak üzemanyag-fogyasztására vonatkozóan a felperest milyen kötelezettségek terhelték. Az eljárás során hivatkozott büntetőeljárás sem vezetett eredményre, az a nyomozati szakban megszüntetésre került.

[15] Az elsőfokú bíróság a bónusz (prémium) megfizetésére vonatkozó kereseti kérelem tekintetében megállapította, a felperes legutolsó, módosításokkal egységes szerkezetbe foglalt munkaszerződése nem tartalmaz rendelkezést bónusz kifizetésére és az alperesnek nem volt prémium-szabályzata, ugyanakkor megállapította, hogy az alperes a munkavállalókat, köztük a felperest is prémium-kifizetésben kívánta részesíteni a 2023. év vonatkozásában. A prémium rendszeréről mind a felperes, mind a meghallgatott tanúk nyilatkoztak. Az alperes ügyvezetője sem szerint 2023. évre vonatkozóan bónuszsabályzat még nem volt, de vezetőként úgy ítélte meg, hogy aki ilyen magatartást tanúsít az alperes vonatkozásában, annak nem jár bónusz. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a bónuszrendszert az alperes annak ellenére továbbra is alkalmazni kívánta, hogy arról a felperes egységes szerkezetbe foglalt, határozott időre szóló munkaszerződése kifejezetten már nem rendelkezett. Az alperes a prémium feltételeinek teljesítése vonatkozásában elvégezte a felperes értékelését, és úgy ítélte meg, hogy a teljes bónusz kifizetésére jogosult (F/12). Ennek ellenére utóbb a bónusz kifizetését felfüggesztette, majd nem engedélyezte a kifizetést úgy, hogy semmiféle feltételrendszert, a kifizetés elmaradásának jogszerű indokát előzetesen nem rögzítette. Mindezek mellett ismételten utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által a kifizetés elmaradásának indokaként megjelölt ok sem volt kétséget kizáróan megállapítható.

[16] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetével egyezően megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes határozott időre szóló munkaviszonyát, továbbá a felperes 2023. év vonatkozásában bónuszból (prémiumra) jogosult. Az alperes a felmondás jogellenességének jogkövetkezményeként igényelt elmaradt jövedelem összegét nem vitatta, a bónusz iránti igény levezetése tekintetében pedig érdemi vitatást nem tett, a keresetlevél 6. oldalán foglalt részletes számítást az elsőfokú bíróság elfogadta.

[17] Az ítélettel szemben az alperes fellebbezését terjesztett elő, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a felperes keresetét a másodfokú bíróság utasítsa el és marasztalja felperest a felmerült perköltségek viselésében. Másodlagosan az alperes az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[18] Elsődleges kérelme tekintetében arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság rendelkezésére áll mindazon okirati bizonyíték, amelyek mérlegelését, értékelését az elsőfokú bíróság nem végezte el. Másodlagos fellebbezési kérelmét arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésében foglaltakat, a fellebbezés 8-11. pontjában írt indokok alapján a Pp. 381. §-a alapján kérte a hatályon kívül helyezést.

[19] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok közül – a Pp. 263. § és 279. § (1) bekezdésébe ütköző módon – egyoldalúan, okszerűtlenül, kizárólag a tanúvallomásokat értékelte ítéletének indokolása szerint és azokból téves jogi következtetéseket levonva adott helyt a keresetnek.

[20] Az alperes hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban széleskörűen lefolytatott bizonyítási eljárás során felperes szakmai alkalmatlansága alátámasztására a bíróság bizonyítást vett fel, azonban az ítélet indokolásában nem tér ki ezekre, továbbá arra sem, hogy miért mellőzte az okiratokat a tényállás megállapítása és döntése meghozatala során. Ezzel összefüggésben alperes hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítélet indokolásának [11] bekezdése utal az okirati bizonyítékok értékelésére, ennek ellenére az ezt követő [12]-[18] bekezdésekben kizárólag a tanúvallomásokat értékelte és vont le belőlük téves jogi következtetéseket. Ellentmondásosnak tartotta tanú5 tanúvallomására történő hivatkozást.

[21] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az Mt. 66. § (8) bekezdését sértő módon mellőzte a felmondás indokolásának részletes elemzését, a perbeli felmondás indoka tartalmilag a felperes szakmai alkalmatlansága volt. A szakmai alkalmatlanság akkor állapítható meg, ha a munkavállaló a munkaköre szerinti szakismeretekkel nem rendelkezik, vagy hiányos szakmai ismeretekkel rendelkezik, a munkaköre ellátásához szükséges gondosság, körültekintés folyamatos tanúsítására nem képes, vagy hiányzik a munkafeladat ellátásához szükséges személyes tulajdonsága.

[22] Az alperes hivatkozott az elsőfokú eljárásban is citált BH 2002.5.204, BH 2004.4.158 számon közzétett döntésekben foglaltakra. Az alperes fellebbezésének 8. pontjában táblázatszerű kimutatásban részletezte a felperes alkalmatlanságát jelentő, lényeges

kötelezettségre vonatkozó súlyos és folyamatos szabályszegéseket, utalva az azokat alátámasztó okirati bizonyítékokra. Felperes szakmai alkalmatlansága megállapítható, mert a sprinkler-rendszer ellenőrzését egyáltalán nem végezte el, illetve a neki közvetlenül alárendelt munkavállalókkal nem végeztette el a 2022. áprilisától 2023. decemberéig tartó időszakban. Ennek ellenére a rendszer üzemanyagbeszállítását jóváhagyták, holott az fogyasztást kimutathatóan nem realizált. Az üzemóra hibátlan működése alapján indokolatlan volt a folyamatos üzemanyag beszerzés; az üzemanyag szállító érkeztetése, kiléptetése térben és időben nem azonosítható a perbeli időszakban; mérlegjegy nem készült és mindezek a tevékenységek felperes felügyelete alatt álltak.

[23] Az alperes fellebbezése 14. pontjában arra hivatkozott, hogy a felperes javára megítélt bónuszt az elsőfokú ítéleti megállapítással szemben a felek közötti munkaszerződés szövege nem tartalmazza. A felperes által a keresethez F/4. alatt csatolt munkaszerződés-verzió alapján sem lenne jogosult a bónuszra, mivel maga a munkaszerződés is rögzíti, hogy a bónusz tényleges mértéke az éves értékelő beszélgetés keretein belül kerül meghatározásra, erre azonban nem került sor, a felperes által a keresethez F/12. szám alatt csatolt okirat az értékelő beszélgetést nem pótolhatja, mivel a bónusz összegével kapcsolatos információt nem tartalmaz. Az alperes arra is hivatkozott, hogy a felperes szakmai alkalmatlansága, ismétlődő és súlyos kötelezettségszegése is megfelelő jogi alapot ad a bónusz kifizetés mellőzésére.

[24] A 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján ügyvédi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni a felperest azzal, hogy az alperes jogi képviselője ÁFA fizetésére kötelezetti körbe tartozó adóalany. Az alperes előadta, hogy 5.874.584 forint pertárgyérték alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. §-a szerint számított 8 % mértékű illetéket, 469.967 forint összegben az alperes elektronikus fizetési és elszámolási rendszeren keresztül megfizette.

[25] A felperes fellebbezési ellenkérelmében a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte hivatkozással arra, hogy az elsőfokú ítélet érdemben helyes. Pernyertessége esetére kötelezni kérte az alperest a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjból álló perköltség viselésére azzal, hogy a felperes jogi képviseletét ellátó ügyvédi iroda az általános forgalmi adó alanya. A csatolt megbízási szerződés alapján bruttó 250.000 forint ügyvédi munkadíjra tartott igényt.

[26] A felperes arra hivatkozott, hogy az elsőfokú eljárásban és az elsőfokú ítéletben sem eljárási, sem anyagi jogszabálysértés nem történt. Az elsőfokú bíróság a Pp. 263. § és 279. § (1) bekezdésének megfelelően járt el. Az elsőfokú ítélet indokolása – alperes fellebbezésében foglaltaktól eltérően – nem okszerűtlen és nem mellőzött bizonyítékokat sem. Felperes kiemelten hivatkozott arra, hogy azt, amit a felmondás indokolása nem tartalmaz, később pótolni nem lehet, erre tekintettel a fellebbezéssel támadott ítélet [22] és [23] bekezdése megalapozott.

[27] Az alperes felmondását az Mt. 65. § (1) és 66. § (8) bekezdésében foglaltakra alapította azzal, hogy az utóbbi joghelyre nem hivatkozott. A felmondás alapja tartalmilag egy az alperes által állított felperesi kötelezettségszegés, nem pedig az Mt. 66. § (8) bekezdés b) pont szerinti szakmai alkalmatlanság. A peres eljárás során az alperes a felperes szakmai alkalmatlanságát igyekezett bizonyítani, de mivel a felmondásban erre nem hivatkozott, ezek

az alperesi erőfeszítések irrelevánsak és sikertelenek is voltak. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, nem volt bizonyítható kétséget kizáróan a felperes sprinkler-rendszerrel kapcsolatos kötelezettségszegése, ezt sem a rendelkezésre álló okiratok, sem a beszerzett tanúvallomások nem támasztották alá kétséget kizáróan, amit az alperes fellebbezésében lévő táblázat sem támaszt alá. Semmilyen előírás nem rendelkezett alperesnél arról, hogy a sprinkler-rendszer ellenőrzése és tesztelése során a felperesnek személyesen jelen kellett volna lennie, vagy azt maga kellett volna végezze. Felperes a beosztottait ellenőrizte, rákérdezett, hogy a teszteket rendben végezték-e. Amikor kiderült az üzemanyag-probléma, a felperes maga tárta fel a problémát.

[28] Kiemelten hivatkozott felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, az alperes a felmondásban sem alakilag, sem tartalmilag nem hivatkozott az Mt. 66. § (8) bekezdésére és a felmondás semmi olyat nem tartalmaz, ami erre a rendelkezésre bármilyen formában utalna. Az alperes a felmondásban a felperes vélt, de nem bizonyított kötelezettségszegésére hivatkozott, alkalmatlanságára nem, ezért az elsőfokú eljárásban nem volt szükség arra, hogy mélyen elemezze a bíróság a felmondás indokolását. Ezzel kapcsolatban a felperes hivatkozott arra is, hogy feladatai közé nem csak a sprinkler-rendszer üzemeltetése tartozott, hanem tucatnyi egyéb feladat is, felelőssége több tucat területre terjed ki, ezért az egyik feladata kapcsán jelentkező esetleges probléma nem jelenti a munkakör egészére vonatkozó alkalmatlanságát.

[29] A felperes a BH 2002.5.204 tekintetében arra hivatkozott, hogy az nem a hatályos szabályozási környezetben született. Mivel alperes semmilyen kötelezettségszegést alkalmatlansági okként a felmondási okként nem jelölt meg, a BH 2004.4.158 szintén irreleváns.

[30] A bónuszkifizetés tekintetében arra hivatkozott, felperes álláspontja szerint az elsőfokú ítélet [28]-[30] francia bekezdése megalapozott. Ezzel kapcsolatban utalt arra is, hogy az ügyvezető által a felperesről készített értékelés maximális elismeréssel, maximális értékelési pontszámmal zárult, ezért az alkalmatlanság fogalmilag kizárt. Az utólagos alkalmatlansági hivatkozás adatai is bizonyítja egyúttal a felperes bónuszra való jogosultságát.

[31] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[32] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdésének alkalmazásával a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el és megállapította, hogy a Pp. 379. § és 380. §-ában írt feltételek nem álltak fenn, a fellebbezést annak korlátai között, a Pp. 370. § és 372. §-ban foglaltak alapján bírálta el.

[33] A másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság kellően széles körben folytatta le a bizonyítási eljárás és a Pp. 279. §-ban foglaltaknak megfelelően a bizonyítékok okszerű értékelésével állapította meg a tényállást.

[34] A másodfokú bíróság megállapította továbbá, hogy az elsőfokú bíróság az Mt. 64. § (1) bekezdés b) pontját, 66. § (1) és (8) bekezdését helyesen értelmezte, a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben kifejtettekkel egyetért, azt megismételni nem kívánja.

[35] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra tér ki a másodfokú bíróság.

[36] Az elsőfokú bíróság a perbeli munkaviszony megszüntetés jogszerűségének vizsgálata során helytállóan indult ki abból, hogy a munkáltató a határozott idejű munkaviszonyt felmondással kizárólag az Mt. 66. § (8) bekezdésben taxatív módon felsorolt esetekben szüntetheti meg jogszerűen, és helytállóan utalt arra is, hogy a jognyilatkozatot tevő munkáltatót az Mt. 66. § (1) bekezdése alapján indokolási kötelezettség terheli, továbbá a munkavállalóval közölt felmondás indokolása utóbb, a perben nem bővíthető. A Legfelsőbb Bíróság MK 95. számú állásfoglalásának III. pontja szerint a munkaügyi jogvita során nemcsak a felmondás indokolásában kifejezetten közölt, hanem olyan további tények és körülmények bizonyításának is helye lehet, amelyek - az indokolás keretein belül maradva - azt kiegészítik és alátámasztják. A bizonyítás azonban nem lépheti túl a felmondásban közölt indokolás kereteit, mert az ellenkező álláspont lehetővé tenné, hogy a munkáltató a felmondásának jogosságát olyan új felmondási okra alapítsa, amelyet az írásbeli felmondásban törvényben megszabott módon nem közölt. Ebből következik, hogy a munkáltató által eredetileg közölt felmondási okon, illetve okokon felül további felmondási okot a munkaügyi jogvita során bizonyítani nem lehet.

[37] Helytállóan állapította az elsőfokú bíróság azt is, hogy a perben támadott felmondás indokolása nem tartalmazza az Mt. 66. § (8) bekezdés b) pontjára való utalást, melyre az alperes a perben hivatkozott. Megalapozatlanul hivatkozott alperes arra, hogy a felmondás indokolása tartalma szerint megfelel az Mt. fent jelölt pontjában foglaltaknak. A felmondás indokolásának szövege alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy az alperes a felperes munkaviszonyát egy konkrét magatartásra (mulasztásra) alapította, ami a felmondás indokolásának megszüvegezése szerint nem minősül az Mt. 66. § (8) bekezdés b) pontjában meghatározott alkalmatlanságnak. Az elsőfokú bíróság ítéletének [21] és [22] bekezdésében kifejtett álláspontja helytálló.

[38] A felmondással kapcsolatban alperes megalapozatlanul sérelmezte, hogy bár az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást vett fel a szakmai alkalmatlanság vonatkozásában, az ítélet indokolásában erre nem tért ki és nem indokolta meg, hogy miért mellőzte az okiratokat a tényállás megállapítása során. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során a keresettel támadott felmondás indokolása körében az alperes bizonyítási indítványai alapján vett fel bizonyítást. A fellebbezésben írtaktól eltérően az elsőfokú bíróság nem „az alkalmatlanság alátámasztására” vett fel bizonyítást, hanem a felmondás indokolásában rögzítetteket vizsgálta és ennek eredményeként hivatkozott arra, hogy az alperes a felmondás indokolását nem az Mt. 66. § (8) bekezdés b) pontjában foglaltakra alapította, továbbá megállapította azt is, hogy a felperes terhére rótt kötelezettségzegést az alperes a perben nem bizonyította. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából kitűnt az is, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján felperes mulasztása kétséget kizáróan nem volt megállapítható, továbbá az indokolás megfogalmazása miatt nem tekinthető alkalmatlanságra való hivatkozásnak. Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításánál azért mellőzte az okiratokat, illetve azok tartalmát, mert a felmondás

indokolásában az alkalmatlanságra való hivatkozás hiányában az azokban írott körülmények irrelevánsak voltak.

[39] Megalapozatlanul sérelmezte az alperes a felperes bónuszigénye tekintetében azt, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 263. § és 279. § (1) bekezdésébe ütköző módon egyoldalúan, okszerűtlenül, kizárólag a tanúvallomásokot értékelte döntésének meghozatalakor. Az elsőfokú bíróság ítéletének [11] bekezdésében összefoglalóan utalt arra, hogy a felek nyilatkozatai, a tanúbizonyítás eredménye mellett a becsatolt okiratokat is – melyeket itt fel is sorolt –, a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltak szerint értékelte. A bónusz-igény tekintetében felperes személyes előadása mellett alperes törvényes képviselőjének előadását, továbbá tanú1 raktáros, tanú2 ügyintéző, logisztikai koordinátor és tanú3 HR vezető tanúvallomását együttesen értékelve állapította meg, hogy az alperes által hivatkozott okiratok (módosított munkaszerződés) tartalmától függetlenül felperes prémiumra (bónuszra) jogosult volt. Az alperes törvényes képviselője perben tett nyilatkozatai és a fent említett tanúk vallomása alapján az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdés rendelkezése szerint, jogszabálysértés nélkül tette megállapításait a prémium feladat kitűzésére, a teljesítés értékelésére, a kitűzött célok elérésére, továbbá felperes prémiumra jogosultságára vonatkozóan.

[40] Az alperes ügyvezetője által felperes kérdésére írt válasz e-mail szerint, az ügyvezető a bónusz- és bérfejlesztés kifizetését a felmondás indokolásában foglaltakra, felperes munkaviszonyának megszűnésére és az alperest ért kárra hivatkozással nem tudta teljesíteni (elsőfokú eljárás során 6/F/2. alatt csatolva). Figyelemmel arra, hogy a felmondás indokolása valótlannak bizonyult, erre hivatkozással alperes a felperest megillető bónusz kifizetését jogszerűen nem tagadhatta meg.

[41] Ezzel kapcsolatban kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az ügyvezető elsőfokú eljárásban tett előadása alátámasztotta felperes azon állítását, miszerint a 2024. februári értékelés azt állapította meg, hogy mindhárom prémium célkitűzés megvalósult – amit okirattal igazolt; az értékelés felepresre vonatkozóan is csak pozitív megállapításokat tett.

[42] Az ügyvezető perben tett nyilatkozata szerint azzal a megkötéssel tájékoztatta felperest arról, hogy a 100 % bónusz részére akkor lesz kifizethető, ha az üzemóra vizsgálatával kapcsolatban minden rendben lesz. Az üzemórák vizsgálata után már eldőlt, hogy felperes nem fog bónuszkifizetésben részesülni.

[43] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok alapján helytállóan állapította meg, hogy a felperes prémiumra jogosultsága tekintetében eredetileg meghatározott feltételek teljesületek, a prémium kifizetés felfüggesztését indokoló vizsgálat, továbbá a büntetőeljárás felperes felelősségét a felmondás indokolásában részletezettek tekintetében nem tette megállapíthatóvá, és az ügyvezető perben tett nyilatkozata szerint a mérőórák vonatkozásában lefolytatott vizsgálat miatt függesztette fel alperes a felperes javára a bónusz kifizetését.

[44] A másodfokú bíróság álláspontja szerint felperes bónuszra való jogosultsága szempontjából nem vehető figyelembe sem a mérőórák vizsgálatának eredménye, sem a felperesnek tulajdonított alperes által a perben kifogásolt nyilatkozat, miszerint „legfeljebb ellopták az üzemanyagot, de ezt úgy sem lehet bizonyítani”. Alperes felperessel szembeni

esetleges kárigényére hivatkozással jogszerűen a bónusz kifizetését nem tagadhatta meg, különös tekintettel arra, hogy az ezzel kapcsolatos vizsgálatok nem vezettek eredményre. Alperes a prémium feladatokat felperessel közölte, annak felperesre nézve kedvező elbírálása az alperesnél kialakult gyakorlat szerint megtörtént. Alperes az ezzel kapcsolatban tett nyilatkozatait törvényesen az Mt. 15. § (4) bekezdése szerint vonhatta volna vissza, ennek megtörténtét azonban maga sem állította.

[45] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott fellebbezésében az éves értékelő beszélgetés hiányával kapcsolatban arra, hogy mivel annak keretein belül került meghatározása a bónusz tényleges mértéke, ezért ennek elmaradása miatt felperes nem volt jogosult a bónuszra, ugyanis alperes a perben a bónusz összegét nem vitatta.

[46] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fent részletezettek alapján a Pp. 383. § (2) bekezdése, a 386. § (4) bekezdés második mondata szerint, helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

[47] Az eredménytelenül fellebbező alperest a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltsége viselésére, melynek összegét a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

[48] A másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés alapján rendelkezett a fellebbezési illetékekről, melynek összegét az Itv. 39. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési pertárgyérték és az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Tekintettel arra, hogy alperes a fellebbezési eljárás illetékét megfizette, ezért a másodfokú bíróságnak csak az illeték viseléséről kellett rendelkeznie.

[49] A Pp. 365. § (2) bekezdése szerint az ítélettel szemben fellebbezésnek nincs helye.

Győr, 2026. január 28.

Dr.Mózsa Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr.Bartus Erika s.k.
előadó bíró

Dr.Konarik Attila s.k.
bíró